

[Justitsministeren.]

om det er lovlig eller ulovlig blokade, vil jeg aldrig have mulighed for at tage stilling til. Det hører hjemme et andet sted.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hagen Hagensen* (KF) til justitsministeren:

„Ministeren bedes oplyse de nærmere omstændigheder, der begrundes, at klinikleder Karen Berntsen har kunnet nægte at efterkomme en retskendelse om, at hun skulle oplyse navne på personer, som hun havde kendskab til har været indblandet i indbrudstyverier.“

(Spm. nr. 13).

Skriftlig begrundelse.

Af artikler i dagspressen fremgår, at justitsministeriet skulle have frafaldet at foretage videre over for klinikleder Karen Berntsen, der nægtede at opfylde en af retten pålagt pligt til at oplyse navne på personer, som hun havde kendskab til havde været indblandet i tyverier.

Af hensyn til konsekvensen og overholdelse af vort lands lovgivning ønskes det passerede klarlagt gennem svar fra justitsministeren.

Justitsministeren (*Orla Møller*):

Det er rigtigt, at justitsministeriet for nylig har bestemt, at der ikke skal foretages videre fra anklagemyndighedens side i den sag, som hr. Hagen Hagensen henviser til.

De lovovertrædelser, der danner baggrund for sagen, angår nogle indbrud i sommerhuse, begået i maj 1974. Under efterforskningen fandt politiet det ønskeligt at få oplyst, hvem der i det pågældende tidsrum havde boet i et nærliggende sommerhus. Det sommerhus var lejet af ungdomsklinikken i Læssøesgade og blev benyttet ved behandlingen af stofmisbrugere.

Ved kendelse, afsagt af østre landsret, blev det pålagt ungdomsklinikken leder, Karen Berntsen, at oplyse til politiet, hvem der i det pågældende tidsrum havde opholdt sig i sommerhuset. Under sagen var der ikke spørgsmål om at pålægge hende at oplyse, hvem der havde begået indbruddene, idet hun ikke havde noget kendskab hertil.

Efter afsigelsen af kendelsen blev det imidlertid oplyst, at Karen Berntsen til trods herfor ikke syntes, hun kunne meddele disse oplysninger, idet hun fandt, at de hensyn, som hendes tavshedspligt tilgodeser, måtte have større vægt end hensynet til efterforskningen i den foreliggende sag.

Ved justitsministeriets afgørelse er det lagt til grund, at indbruddene i sommerhusene var ubetydelige med et tab i størrelsesordenen 500-600 kr. De skadelidte har fået erstatning, således at de ikke lider noget tab. Indbruddene var i sig selv af en sådan karakter, at der var grund til at antage, at sagerne kunne slutte med tiltalefrafald eller betingede domme.

Af hensyn til konsekvenserne er det betænkeligt at give en særstilling til enkeltpersoner eller organisationer, der ud fra egne vurderinger ikke mener at burde efterleve lovgivningen eller bestemmelser truffet i medfør af denne. På den anden side har justitsministeriet lagt vægt på, at lovovertrædelserne var af relativt ubetydelig karakter, og at der var gået forholdsvis lang tid, siden de var begået. Hensynet til gennemførelsen af den konkrete sag talte således ikke med nogen særlig styrke for, at vidneforslen søgtes gennemført. Endvidere tillagde man det væsentlig betydning, at Karen Berntsens oplysningspligt klart er fastslået ved retskendelse, således at der ikke er nogen tvivl om dette principielle spørgsmål.

Efter en sådan samlet vurdering af sagen fandt justitsministeriet det derfor ikke nødvendigt at søge oplysningerne fremskaffet tvangsmæssigt.

Jeg vil gerne slutte af med at sige, at jeg synes, der i denne sag er sket det, at princippet har fået sit og en praktisk, fornuftig overvejelse sit.

Hagen Hagensen (KF):

Må jeg først takke justitsministeren for den redegørelse, der er givet her af forholdene, og må jeg sige, at der kan vel være tilfælde, hvor princippet skal have sit og de praktiske forhold måske også deres. Men jeg synes nu alligevel, det er således i denne sag, at der burde være lighed for loven, og ministeren brugte selv udtrykket: det er betænkeligt at give enkeltpersoner særstilling. Her foreligger det forhold, at der gennem retsinstanser, og for resten, efter hvad jeg har